

Hồi 56

Gậy Ông Đập Ông

Trông thấy tám bố thứ hai, Mộ Dung San San không còn nghi ngờ gì nữa. Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Song thì bưng bưng sôi giận, sát khí bốc lên thành khói.

Hai nàng chỉ muốn làm sao vươn tay ra là chụp được Giang Biệt Hạc, chụp rồi là cả hai thi đua mà xé lão ta thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng, người áo đen chưa thừa nhận mình là Giang Biệt Hạc, mà y cũng chẳng phủ nhận.

Với thái độ lững lờ đó, y lại không thốt một lời nào.

Y chỉ giương tròn mắt, nhìn các thanh kiếm do đối phương lăm lăm nơi tay, chực chờ mọi cử động.

Nếu một người nào khác, ở hoàn cảnh y như hấn, phải trăm tiếng ngàn lời biện bạch, nhưng y tự xét, hiện tại đã bị người đưa vào tròng, im lặng là hay hơn hết.

Càng biện bạch, càng làm cho đối phương nghi ngờ thêm mà thôi.

Rồi cuộc chiến khai diễn, ba nữ đối một nam, hai chị em họ Mộ Dung ăn ý nhau đã đành, mà Tiểu Tiên Nữ cũng ăn ý nốt, gia dĩ họ là những tay có thừa kinh nghiệm chiến đấu, nên mỗi lần người áo đen biến hóa một chiêu thức, là cả ba nàng như biết trước, ngăn chặn sự biến hóa ngay.

Thành thử, người áo đen dùng mọi cách để mở một lối thoát, cuối cùng vẫn bị ba nàng ràng buộc tại chỗ như thường.

Trong khi bên trong, những kẻ đầu não đối trận với nhau, thì bên ngoài, ba liễu đầu đi theo chị em họ Mộ Dung thu dọn bọn thuộc hạ của người áo đen bao quanh từ đường.

Người áo đen bắt đầu thấy khổ, mồ hôi thấm ướt vuông khăn bao mặt, đến bây giờ y mới mất đi phần nào tự tin, và nhận ra quả thật chị em họ Mộ Dung là những tay khó trêu nhất trên giang hồ.

Các nàng có nhiều sở trường quá, kiếm pháp độc, kinh công cao, ám khí chuẩn.

Bất quá, hiện tại sợ người áo đen thoát chạy nên chẳng dám dừng tay kiếm lấy ám khí ra sử dụng, nhờ vậy mà người áo đen còn duy trì được một lúc.

Bồng, Mộ Dung San phóng qua một chiêu Phân Hoa Phất Liễu.

Đánh ra chiêu đó, nàng không quyết ý gây tổn thương cho đối phương, bất quá nàng định tâm cho đối phương hoa mắt, rối loạn tâm thần, tạo dịp cho người khác lợi dụng tiến công.

Qua mấy phút tương trì, trong khi Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Song từ phía hậu tiến tới, toan phóng kiếm vào lưng bỏ trống của người áo đen, thì phía trước người áo đen cũng đã dí sát mũi kiếm nơi yết hầu của Mộ Dung San.

Nếu Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Song đâm kiếm tới thì người áo đen cũng nhích động mũi kiếm.

Nếu người áo đen quyết đâm vào yết hầu Mộ Dung San San, thì y sẽ lãnh hai mũi kiếm nơi lưng.

Một cuộc tương trì cực kỳ gay cấn !

Mộ Dung Song dậm chân, hét:

- Hạ tay xuống, nếu không, ta giết ngươi ngay !

Người áo đen cười lạnh:

- Các vị lùi lại gấp, nếu không, tại hạ nhích kiếm tới liền !

Song phương dần co như vậy một lúc, chẳng bên nào dám nhượng bộ bên nào.

Vừa lúc đó, bọn Tần Kiếm Nam Cung Liễu đến nơi.

Nhờ họ đến, mà cuộc dần co giữa ba nữ và một nam được giải tỏa.

Họ đến, song chẳng có Mộ Dung Cửu đi theo, như vậy là nghĩa gì ? Nam Cung Liễu thở dài, thốt:

- Tôi từ nhà Giang đại hiệp đến đây !

Tiểu Linh Ngư thoát đầu còn hồi hộp, còn nghi là bọn Nam Cung Liễu có tìm gặp Mộ Dung Cửu, và đã an trí nàng một nơi nào đó rồi đến đây, nhưng bây giờ thì chàng kinh hãi thật sự.

Kinh hãi, lý do thứ nhất là Nam Cung Liễu giải kết cuộc tương trì, lý do thứ hai là hắn gọi Giang Biệt Hạc với những tiếng Giang đại hiệp !

Gọi như thế là dành mọi lễ độ cho Giang Biệt Hạc, là chẳng chút hận phiền, thì làm gì có cuộc sát phạt tiếp nối giữa nhau ?

Mộ Dung San San hỏi gấp:

- Chẳng lẽ Cửu muội không có mặt tại đó ?

Tần Kiếm khoát tay:

- Trước hết hãy lo nghĩ đến hiền muội đi ! Còn Cửu muội thì còn chán thì giờ lo nghĩ đến nàng !

Nam Cung Liễu cười khỏ, đáp lời Mộ Dung San San:

- Cửu muội không có mặt tại đó. Chúng ta có thể bị kẻ nào đó lừa cho tất cả vào tròng.

Tiểu Linh Ngư sợ hãi cực điểm.

Nếu không kịp thời bám tay chắc vào chỗ nắp, hẳn chàng đã rơi xuống bên dưới rồi.

Tại sao Mộ Dung Cửu không có ở đó ? Tự nàng, nàng đi đâu được ? Hay là Đoàn Tam cô nương cuối cùng đổi ý, không làm đúng theo sự yêu cầu của chàng ?

Tần Kiếm tiếp:

- Vừa rồi, bọn tôi có gặp Hoa Vô Khuyết công tử và Thiết Tâm Nam cô nương, cả hai cho biết là sự thất tung của Cửu muội chẳng mấy mai liên quan với Giang đại hiệp.

Nam Cung Liễu nối theo:

- Hoa công tử cảm thấy bên trong sự tình có nhiều uẩn khúc, công tử khuyên chúng ta cẩn thận tra cứu. Công tử còn nói, nếu Thiết cô nương không thọ bệnh, thì người sẵn sàng đến đây với chúng ta, xem sự tình như thế nào.

Mộ Dung Song sửng sờ, trở mắt nhìn Nam Cung Liễu.

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Đáng lý Thiết Tam Nam không nên nói những lời hàm súc cái ý bênh vực Giang Biệt Hạc như vậy !

Mộ Dung San San thở dài:

- Tôi đã cảm, thấy sự tình rất phức tạp ngay từ lúc đầu, giả như Giang đại hiệp thực sự cần chúng ta mang số bạc chuộc người, lại đại gì lại phải xuất đầu lộ diện ? Mà dù cho có cao hứng muốn tự mình đảm nhận cái việc tiếp thu số bạc chuộc, thì ít ra cũng nhận được chúng ta ngay lúc gặp nhau. Hà huống muốn giấu Cửu muội trong trời đất chẳng thiếu chi nơi, có khi nào ngu xuẩn đến độ giấu ngay nơi phòng mình, Giang đại hiệp đâu đến đổi quá ngốc như vậy ?

Nói thì nghe có lý lắm, nhưng cái lý đó sẽ không vững chút nào, nếu Nam Cung Liễu tìm được Mộ Dung Cửu tại gian phòng của Giang Biệt Hạc.

Mà điều đó thì bất quá chỉ bằng vào một cái rủi, cái may cho Giang Biệt Hạc thôi.

Cho nên đặt vấn đề khôn dại mà phê phán Giang Biệt Hạc là thừa, trong khi lão ta là một con cờ của Tiểu Linh Ngư, trên bàn cờ kế hoạch.

Tần Kiếm đậm chân:

- Hiền muội đã biết thế, sao còn động thủ với Giang đại hiệp ?

Mộ Dung Song bất phục câu nói đó, cãi:

- Hấn... Giang đại hiệp trước sau chẳng nói một lời, chúng tôi làm sao biết được !

Người áo đen cười lớn:

- Giả như vừa rồi, tại hạ có nói gì, liệu các vị chịu tin cho hay không ?

Mộ Dung San San chớp mắt mấy lượt, vụt hỏi:

- Mà.. thực sự thì... các hạ có phải là Giang Biệt Hạc đại hiệp hay không ?

Mọi người giật mình, niềm hoài nghi bắt đầu tái sinh trở lại.

Người áo đen cười nhẹ:

- Việc nhầm lẫn đã được giải tỏa rồi, tại hạ có là Giang Biệt Hạc hay không phải là Giang Biệt Hạc, cũng thế thôi !

Y chưa lấy vuông khăn bao mặt xuống, nên chẳng ai nhận ra được y.

Tần Kiếm bước đến cạnh Mộ Dung San San, thấp giọng hỏi:

- Hiền muội có sao chẳng ?

Mộ Dung San San mỉm cười, nắm tay hấn, nhưng đôi mắt lại hướng về người áo đen, đáp:

- Bọn tiện thiếp lỡ tay, làm thương tổn rất nhiều thuộc hạ của Giang đại hiệp, thật tội nghiệp quá chừng, mong Giang đại hiệp tha thứ cho !

Nàng cố ý gằn ba tiếng Giang đại hiệp, nàng cố ý nhắc đi nhắc lại mấy lần, nếu đối phương mặc nhiên chấp nhận, thì vấn đề không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng người áo đen không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận, ung dung đáp, đáp lửng lơ, nếu cho rằng y thừa nhận qua câu đáp, cũng được nếu cho rằng y phủ nhận, cũng xuôi:

- Song phương đã động thủ với nhau, tự nhiên phải có tổn thương, tại hạ làm sao trách phủ nhận được ? Nếu cần đặt thành vấn đề, thì tại hạ nghĩ rằng, đáng hận cho kẻ nào đó, nấp trong bóng tối, sắp đặt cơ mưu, đưa tất cả chúng ta vào tròng, vô hình trung chúng ta đã làm một việc đáng tiếc.

Y ngẩng đầu lên, gương đôi mắt sắc lạnh nhìn về chỗ Tiểu Linh Ngư đang nấp.

Mộ Dung Song cao giọng:

- Phải đó ! Đáng hận kẻ ấy không tưởng nổi ! Tuyệt đối không nên buông tha hấn.

Tiểu Tiên Nữ nghiêng răng:

- Nếu tôi tóm được hấn, trước hết tôi cắt lưỡi hấn, kế đó tôi móc mắt, rồi tôi tra khảo hấn, tại sao hấn bày kế độc hại chúng ta như thế !

Đúng là ngờ ngẩn !

Đã cắt lưỡi người ta rồi, mới hỏi cung ! Hỏi như thế thì còn ai khai được một lời nào cho nàng ?

Người áo đen cười lạnh:

- Cô nương khỏi phải nhọc công ! Tại hạ tự mình cũng có thể động thủ !

Bên trên, Tiểu Linh Ngư dĩ nhiên nghe lọt cuộc đối thoại của bên dưới, chàng chưa làm gì thì người bên dưới tạo thành một vòng vây quanh chỗ chàng nấp.

Một vòng vây do những tay lợi hại nhất trong võ lâm hiện đại tạo thành, dù cho trăm con hổ, ngàn con hổ cũng chưa chắc thoát lọt một con, hà huống một Tiểu Linh Ngư ?

Chẳng riêng gì chàng, dù cho bất cứ nhân vật nào trên giang hồ, bị số người đó bao vây rồi, thì thấy rõ con đường về châu tiên tổ dưới suối vàng.

Tiểu Linh Ngư nghe mồ hôi, lạnh toát ra khắp thân thể, viễn ảnh một hậu quả ghê gớm chớp chớp trước mắt chàng liền.

Muốn khéo, trở thành vụn, quá vụn, hại người, lại hại mình !

Gậy ông đập trở lại lưng ông, đập người thì nhẹ, đập ông thì với tán lực bình sanh.

Trong một thoáng, trăm ý niệm hiện lên nơi tâm tư, hiện rồi tan, tan ý niệm này, ý niệm khác hiện tiếp.

Nhưng chẳng có một biện pháp nào thoáng hiện để đem lại sự hài lòng cho chàng.

Như vậy là chàng phải đầu hàng hoàn cảnh sao ?

Người áo đen cười lạnh hỏi:

- Đã thế rồi, mà các hạ vẫn chưa chịu xuống đây, hội diện với bọn tại hạ sao ?

Mộ Dung Song căm hận:

- Đại hiệp đã biết hấn nấp trên đó, sao không nói sớm ?

Người áo đen cười nhẹ:

- Lúc tại hạ phát diện ra ám khí từ nơi đó bay xuống, sát hại đồng bạn của tại hạ, tại hạ cứ tưởng là do người mai phục của phu nhân phát xuất ...

Tiểu Linh Ngư mắng thắm:

- Đôi mắt chó của lão lợi hại thật !

Bây giờ, chàng muốn mắng, cứ mắng bằng thích, mắng để rồi chịu chết, chứ đừng hòng tìm một biện pháp tự cứu.

Nằm mộng, chàng cũng không tưởng nổi là thoát lọt được vòng vây chắc hơn vách sắt tường đồng đó !

Người áo đen lạnh lùng:

- Bằng hữu nên tự động xuống đây đi thôi ! Đừng để tại hạ cao hứng ra lệnh phóng tên ! Lúc đó thì hẳn là mất hết vui !

Mộ Dung Song đột nhiên chụp một cây cung, lắp tên vào, rồi hét:

- Cho người thấy người trong họ Mộ Dung cũng biết sử dụng cung tiễn như ai !

Ngày trước, Tiểu Linh ngư theo chân Mộ Dung Cửu, có vào phòng của Mộ Dung Song, nơi đó ngoài các vũ khí khác treo nơi vách, cũng có luôn cung tên. Một người phô trương một loại vũ khí nào như vậy, hẳn phải thiện dụng loại vũ khí đó.

Thì, chàng đâu thích làm tấm bia cho nàng dượt cung tên ?

Dù thoát lọt, dù không thoát lọt, vô luận làm sao, Tiểu Linh Ngư cũng cần làm một cuộc thực nghiệm !

Một cuộc thực nghiệm với cái giá sanh mạng của chàng.

Nhưng, đúng lúc đó, một người bật cười khanh khách, tiếng cười kêu vang lên, vọng đến tai những kẻ hiện diện, kể luôn Tiểu Linh Ngư cũng sửng sốt.

Tràng cười dứt, một câu nói tiếp nối.

- Ở đây náo nhiệt ghê ! Chắc là có phường tuồng nào đang diễn kịch ?

Tất cả cùng đổ dồn ánh mắt về hướng đó.

Một người vận áo rất dài, tóc buông xỏa, cười khanh khách, cười mãi, cười như kẻ điên, chập chờn bước vào, mờ mờ ảo ảo như bóng u tịch.

Nếu không là Mộ Dung Cửu thì còn ai nữa ?

Mộ Dung Cửu vừa rồi đi đâu ? Và làm sao bây giờ lại đến đây ? Tiểu Linh Ngư tự hỏi để mà hỏi, chứ làm gì tìm được giải đáp ?

Chị em họ Mộ Dung vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, cùng kêu lên:

- Cửu muội ! Bọn ngu thơ tưởng nhớ đến Cửu muội suýt chết được đấy !

Mộ Dung Song và Mộ Dung San San cùng lướt tới, mỗi nàng nắm một tay Mộ Dung Cửu nhìn hai nàng, ánh mắt lơ đãng, như nhìn vào khoảng không, nhìn một lúc lại bật cười khanh khách:

- Các người là ai chứ ? Ta có biết các người đâu ?

Mộ Dung Song rung giọng:

- Cữu muội ơi ! Chẳng lẽ Cữu muội cũng không nhận ra nhị thơ đây sao ?

Càng xúc động cực độ, lệ thảm trào mi, lăn xuống má.

Mộ Dung Cửu San San cũng khóc rùng, vừa khóc vừa hỏi:

- Làm sao mà Cữu muội ra thân thể như vậy ? Hử Cữu muội ?

Mộ Dung Cửu nhìn tất cả, si si dại dại, không nói gì.

Cố Nhân Ngọc sụt sùi một lúc, cuối cùng bước tới, cất giọng rung rung:

- Cữu muội có nhận ra tôi đây chẳng ?

Tiểu Tiên Nữ dậm chân:

- Đến nhị thơ và tam thơ của nàng, mà nàng còn không nhận ra được, thì làm sao nàng nhận ra người mà hỏi ?

Cố Nhân Ngọc cúi đầu.

Hắn cũng khóc như hai chị em Mộ Dung Song.

Tần Kiếm và Nam Cung Liễu thâm trầm vô cùng. Họ lắc đầu, họ tắt lưỡi, rồi sau đó Nam Cung Liễu thở dài:

- Có lẽ Cữu muội bị kích thích mạnh sao đó, cho nên thần trí mất bình thường, rồi dật dờ lơ lửng như vậy. Chúng ta đưa Cữu muội về nhà, săn sóc một thời gian, Cữu muội tịnh dưỡng ít lâu sẽ khôi phục trạng thái cũ.

Mộ Dung Song dậm chân:

- Ai đã làm cho Cữu muội ra nông nổi đó chứ ? Ai ? Hử ?

Tiểu Tiên Nữ đột nhiên òa lên khóc:

- Cữu muội trông thấy Tiểu Linh Ngư chết đi rồi sống lại, do đó phát sợ, sợ quá thành mất trí luôn. Kỳ thực, Tiểu Linh Ngư đâu có chết, hắn giả chết để rồi sau đó dọa khiếp Cữu muội !

Mộ Dung Song hét lớn:

- Tiểu Linh Ngư là ai ?

Tiểu Tiên Nữ đáp:

- Tiểu Linh Ngư... là... là một người, hắn mang họ Giang, không lớn lắm, nhưng cốt khí của hắn là một kẻ bại hoại nhất đời, hắn là... là... con tinh chuyên hại người.

Mộ Dung Song quắc mắt:

- Hiện giờ, hắn ở đâu ?

Tiểu Tiên Nữ đáp:

- Hiện tại, chỉ sợ hắn đã chết rồi.

Mộ Dung Song giật mình:

- Người nói cái gì mà lạ lùng thế ? Vừa nói là hấn chưa chết, rồi bây giờ lại cho rằng hấn đã chết, thực sự hấn có chết hay chưa chết ?

Tiểu Tiên Nữ giải thích:

- Trước kia, thì hấn không chết, nhưng sau này, hấn rơi xuống hố sâu mà chết.

Dừng lại một chút, nàng lập luận:

- Tuy nhiên, hấn đúng là một con quỷ, cái gì của hấn cũng là quỷ cả, chủ ý quỷ, hành động quỷ, tài năng tâm trí cũng quỷ luôn, người ta toán định là hấn chết, song hấn vẫn sống được như thường. Nếu chẳng chính mắt trông thấy hấn chết rõ ràng, thì chẳng ai dám quả quyết là thực sự hấn chết, dù có nghe bao nhiêu người nói là hấn chết.

Bỗng, người áo đen cất tiếng:

- Hấn chưa chết ! Hấn vẫn còn sống như chúng ta !

Tiểu Tiên Nữ hừ một tiếng:

- Sao người biết ?

Nàng có cái lối đối thoại đặc biệt, là chẳng bao giờ tôn xưng đối tượng, dù chỉ tôn xưng theo cái sáo giang hồ.

Người áo đen đáp:

- Mới đây, tại hạ có trông thấy hấn.

Mộ Dung Song cao giọng:

- Đại hiệp biết hấn ở đâu chẳng ?

Người áo đen lạnh lùng:

- Theo chỗ suy tưởng của tại hạ, thì hiện giờ hấn ở...

Mường tượng y đoán là người trên chính từ đường chính là Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư tưởng chừng con tim nháy khỏi lồng ngực.

Nhưng Mộ Dung Cửu vụt kêu lên, chặn ngang câu nói của y:

- Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư ! Ta nhớ ra rồi.

Mọi người lại vừa kinh hãi vừa mừng rỡ.

Mộ Dung Song hỏi gấp:

- Cửu muội nhớ ? Cửu muội nhớ tất cả, cái gì cũng nhớ phải không ?

Mộ Dung Cửu si si dại dại nhìn nàng, rồi từ từ thốt:

- Nhị thơ !

Mộ Dung Song kêu lên như điên, nào tới ôm chầm Mộ Dung Cửu, mừng quá độ, chẳng nói gì được, chỉ òa khóc.

Mộ Dung San San cũng khóc theo Mộ Dung Song, vừa khóc vừa rên rỉ:

- Cửu muội ơi ! Trời thương trời dọ mà ! Trời cho Cửu muội tỉnh lại đó !

Mộ Dung Cửu cười hì hì:

- Tam thơ ! Tam thơ ! Tôi còn trông thấy được các thơ thơ sao ? Tôi có nằm mộng chẳng ?

Nàng cười, vừa cười vừa thốt, thốt xong, lại bật khóc.

Ba chị em họ cùng cười, cùng khóc, ôm nhau mà cười mà khóc.

Nhìn cái cảnh đó, Tiểu Linh ngư cũng ứa mắt luôn, chàng chẳng hiểu tại sao mà mình lại rớm lệ như vậy.

Mộ Dung Cửu dù sao cũng là cừu nhân của chàng, bây giờ nàng tỉnh trí lại rồi, thì cái kế của chàng cầm như hồng, chàng còn phải đề phòng chị em Mộ Dung trả thù, đáng lẽ chàng sợ mới phải chứ !

Nhưng, chàng cảm thấy vui vui khi Mộ Dung Cửu khôi phục thần trí.

Chẳng qua, chàng đâu có phải là con người bại hoại thực sự ? Chàng chỉ bại hoại với những kẻ bại hoại, những kẻ hãm hại chàng. Không khi nào chàng gây tổn thương cho bất cứ kẻ vô cô nào.

Và bây giờ, chàng thấy vui, là vì cái tâm của chàng thiện lương.

Người áo đen vụt thở dài:

- Tiểu Linh Ngư đã gây nên tình trạng đó cho lịnh muội, thì chẳng một khách giang hồ nào dung thứ hẳn được !

Y còn đứng đó, dù cái việc Mộ Dung Cửu xuất hiện chẳng liên quan gì đến y, chỉ vì y tìm cách đối phó với Tiểu Linh ngư, y sợ chị em họ Mộ Dung quá vui mừng mà quên mất Tiểu Linh Ngư đi, nên y chọn lúc thuận tiện nhắc chúng.

Quả nhiên, Mộ Dung Song ngưng khóc ngay, buông giọng căm hờn:

- Nếu mà tôi biết tiểu tặc ở tại đâu, tôi không tìm hẳn ngay để xé xác hẳn thì chẳng phải là con người !

Người áo đen lạnh lùng:

- Cứ theo tại hạ suy đoán, thì tiểu tặc hiện tại ở...

Ngờ đâu, Mộ Dung Cửu cất tiếng, chặn câu nói của y:

- Sự việc này, thật ra, cũng chẳng nên trách Tiểu Linh Ngư !

Mọi người đều sửng sốt.

Chính Tiểu Linh Ngư là người sừng sốt hơn ai hết, kể đó là Tiểu Tiên Nữ.

Nàng bực tức, không dần nổi cơn tức, hỏi:

- Không trách hấn thì còn trách ai ? Người không oán hận hấn thấu xương thấu tủy à ?

Mộ Dung Cửu nhếch nụ cười thảm:

- Trông thấy hấn hiện hình, ta nghĩ là hấn chết đi sống lại, nên quá sợ, thành ra mơ mơ hồ hồ, tâm thần lơ láo, sau đó ta dần dần tỉnh lại.

Mộ Dung Song trở mắt:

- Cửu muội đã tỉnh trí từ trước lâu, sao vừa rồi lại không nhận ra ngu thơ ?

Mộ Dung Cửu đáp:

- Tiểu muội bị một người khác hãm hại, thành ra còn lơ lửng như vậy, chứ cái phần của Tiểu Linh Ngư đã qua rồi.

Mộ Dung Song quát:

- Ai ?

Mộ Dung Cửu buông gọn:

- Giang Biệt Hạc !

oOo

Tiểu Linh Ngư tưởng chừng mình vừa từ cung trời rơi xuống, hoặc giả nghe lầm.

Làm gì có việc Giang Biệt Hạc hại nàng ?

Giả như có việc như vậy đi nữa, thì thấy nàng tỉnh lại rồi, Giang Biệt Hạc có ngu đến đâu cũng tìm đường tìm nẻo mà rút gáp ?

Gan của lão ta bao lớn mà dám lưu lại đó chứ ?

Mộ Dung Cửu tiếp:

- Sau khi tôi tỉnh lại rồi, Giang Biệt Hạc bỏ thuốc mê, lão ta muốn cho tôi mê luôn, để thừa cơ bức bách tôi phải... phải... thành thân với lão, vì lão nuôi cái mộng vào làm rể họ Mộ Dung, nên sanh cái tâm như vậy đó ! Ngày cũng như đêm, lão ta luôn luôn quán quít bên tôi, mãi đến mới đây, lão vắng mặt, tôi nhân dịp đó chuồn đi.

Vừa rồi, ai ai cũng nhìn nhận là oan uổng cho Giang Biệt Hạc, song bây giờ thì họ nghe tận tai, chính Mộ Dung Cửu tự miệng thốt ra, thì họ còn nghi ngờ cái gì nữa được chứ ?

Mộ Dung Song hét lớn:

- Hay cho cái lão gian tặc Giang Biệt Hạc ! Chúng ta suýt chút nữa làm mưu lão ấy rồi !

Nam Cung Liễu cũng nổi giận:

- Thảo nào mà vừa qua, bọn ta chẳng tìm được Cửu muội tại nhà lão ấy ! Thì ra, chính Cửu muội đã trốn đi, cũng may trời cao còn đoái thương chúng ta nên xui cho Cửu muội đi đến đây ! Lưới trời tuy thưa, đúng là khó lọt mà !

Mọi người đều bao vây người áo đen ngay.

Tiểu Linh Ngư vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nhưng lại hết sức hàm hồ. Sự việc diễn biến cực kỳ quái dị.

Tại sao Mộ Dung Cửu bịa được một chuyện kỳ lạ thế ?

Dù tự hào là người thông minh đệ nhất trong thiên hạ, Tiểu Linh Ngư cũng phải lắc đầu, chịu thua, không làm sao đoán nổi nguyên nhân.

Mộ Dung Song hét:

- Giang Biệt Hạc ! Người còn lời gì để nói chẳng ?

Ngờ đâu, người áo đen bật cười ha hả, hỏi lại:

- Ai nói rằng tại hạ là Giang Biệt Hạc ?

Y đưa tay giật chiếc khăn bao mặt.

Gương mặt thật hiện ra, với những rùng rầu quấn chiếm trọn nửa phần dưới.

Những người hiện diện, ai cũng biết mặt Giang Biệt Hạc, thì kẻ đối diện với bộ râu rồng tua tủa đó là Giang Biệt Hạc thế nào được ?

Tất cả đều sửng sờ.

Mộ Dung Song quát:

- Người thực sự là ai ?

Mộ Dung San San cũng quát:

- Người chẳng phải là Giang Biệt Hạc, thì Giang Biệt Hạc hiện tại ở đâu ?

Người áo đen hét:

- Giang Biệt Hạc ở đó !

Bất thành linh y nhảy vút lên chỗ Tiểu Linh Ngư nấp, đồng thời gọi:

- Giang Biệt Hạc ! Xuất hiện ngay !

Nhanh như chớp, y đánh ra một chưởng !

- o O o -